

Sygn. akt I UK 270/04

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z odwołania S. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o zwrot nienależnie pobranego świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 25 marca 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Ubezpieczony S. W. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 25 marca 2004 r. Kasacja została oparta na zarzucie naruszenia praw materialnego, mianowicie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji organu rentowego od wyroku Sądu I instancji ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji skarżący wskazał na konieczność dokonania wykładni art. 103 ust. 2a ustawy o e. i r. z FUS w odniesieniu do osób pracujących w niepełnym wymiarze czasu pracy, które jedynie dorabiają do emerytury uzyskanej z tytułu zatrudnienia u innego pracodawcy, z którym stosunek pracy

został rozwiązany. W wymienionej kwestii istnieje rozbieżność w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w K.

Sąd Najwyższy zważył:

Przedstawienie przez stronę wnoszącą kasację okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie nie oznacza, że Sąd Najwyższy przyjmie kasację do rozpoznania. Spełnienie powyższego wymagania, przewidzianego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą z dnia 24 maja 2000 r., nie pozwala jedynie odrzucić kasacji: sądowi drugiej instancji na podstawie art. 393⁵ k.p., natomiast Sądowi Najwyższemu - na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. Nie zapewnia jednak przyjęcia kasacji do rozpoznania. Przyjęcie to zależy bowiem od braku okoliczności, które uprawniają Sąd Najwyższy do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania. Okoliczności te zostały wymienione w art. 393 § 1 i 2 k.p.c. Według powyższych przepisów, Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie ani nieważność postępowania, a ponadto gdy zaskarżone orzeczenie nie narusza w sposób oczywisty prawa lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W ocenie Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do przyjęcia kasacji do rozpoznania ponieważ nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w praktyce (art. 393 § 1 k.p.c.). W uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2004 r. (II UZPP 9/04, Pr. Pracy 2004, z. 11. poz. 241) Sąd Najwyższy stwierdził, że „Prawo do emerytury ulega zawieszeniu, jeżeli emeryt nie rozwiąże wszystkich stosunków pracy, w których pozostawał bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych)”. Zagadnienie prawne wskazane w kasacji zostało tym samym wyjaśnione.

Z powyższych względów, na podstawie art. 393 w związku z art. 393 § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.